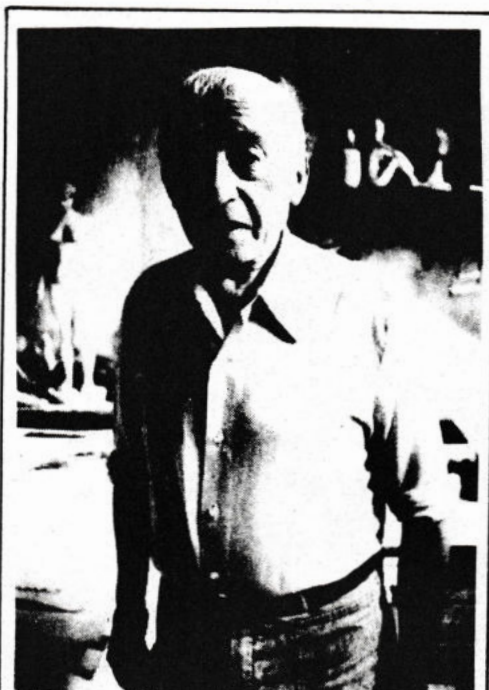

"Dikke Matille" en Georges Grard.

Maria Vleren

"Daar ligt ze ... en zoveel schoonheid heeft ze niet verdiend ..." "Daar ligt ze ... en zoveel gratie hebben we nooit gezien..." Mijn gedachten dwalen af naar Clouseau, de rijzende ster aan het firmament van de Vlaamse populaire muziek.

Onze "Matille" - "DE ZEE" is haar ware naam - ligt op een eilandje niet ver van het bloemenuurwerk. Iemand uit de Westhoek noemde haar een "snel vrouwmens" en met "snel" bedoelde hij niet zozeer vlug en rap maar wel knap en mooi. Met wat verbeelding kan men haar als Oostendes ambassadrice horen fluisteren: "Doe zoals ik, eet gezond, eet vis!"

Georges Grard, Doornik 1901 - Koksijde 1984

Georges Grard wakte haar tot leven. Doornik is de geboortestad van deze internationaal bekende beeldhouwer. Hij werd er geboren op 26 november 1901 en overleed in Koksijde op 26 september 1984. Ruim 50 jaar heeft hij geleefd en gewerkt in zijn eigen visserswoning in Sint-Idesbald.

Als zoon van een metser en kleinzoon afkomstig van een boerenfamilie, had Georges van jongsaf aan zin in ambachtelijk werk. Wellicht zal zijn vader het als een sociale vooruitgang beschouwd hebben dat zijn zoon binnenhuiswerk kon verrichten: stucwerk aanbrengen op muren en plafonds.

Toen hij 14 geworden was, volgde hij lessen aan de Doornikse Academie. Hij studeerde er "ornament", een tak van de sierkunst waarmee men toen goed zijn boterham kon verdienen. Maar Grard koos later toch integraal voor het beeldhouwen. Op zijn 21ste werkte hij als jonge beeldhouwer onder leiding van Maurice Dekorte.

In 1923 verliet hij de academie en werd café-uitbater: aan een luxueus leven heeft hij nooit belang gehecht. Daarnaast bleef hij in 2 ateliers beeldhouwen.

In 1930 kreeg hij een beurs van de stad Doornik, die hem toeliet een vissershuis in Sint-Idesbald te betrekken. Vanaf 1932 werd de lokroep van de zee zo sterk, dat hij verhuisde en zich definitief in de Veurnelaan in Sint-Idesbald kwam vestigen. In een ander vissershuisje richtte hij zijn atelier in. Aan de kust vond hij wat hij zocht: de wind, de wolken, de vogels en het weidse lichtspel van de hemel.

Zijn eerste belangrijke tentoonstelling had plaats in het Museum voor Schone Kunsten te Brussel, in 1937, samen met de beeldhouwer Pierre Caille, die steeds zijn vriend zou blijven.

Het was onder de oorlog dat Georges Grard uiteindelijk zijn weg in leven en kunst gevonden had. Dadelijk na de bevrijding beleefde hij zijn eerste successen en viel hem de zo belangrijke erkenning ten deel. Twee keer exposeerde hij in de galerij Atelier in Oostende, we schrijven 1967 en 1971.

De betreurde Oostendse conversator Frank Edebau schreef over Grard ondermeer wat volgt:

"Zijn kunst lijkt eenvoudig. Zij is echter de vrucht

van harde, innerlijke strijd, want onder de gladde, gespannen huid van zijn naakten trilt het volle geweldige leven, niet gebonden aan vluchtige verschijnselen of impressies van het ogenblik, doch tijdeloos, zoals de kring der seizoenen, zoals eb en vloed. Dit bereiken kan alleen een groot kunstenaar."

In zijn beeldhouwkunst heeft Grard maar één onderwerp uitgebeeld: "de" vrouw, de krachtig gebouwde, stevig uit de kluiten gewassen vrouw, zonder de minste gekunsteldheid. Hiermee zette hij, in het spoor van Maillol, de ontwikkeling voort van de Franse beeldhouwers van rond de eeuwwisseling en liet hij de evolutie van de "moderne kunst" aan zich voorbijgaan.

"De vrouw" heeft voor hem model gestaan, in allerlei houdingen, staand en liggend, rustig zittend en knielend, zalig genietend en uitnodigend. Georges zelf raakte er nooit op uitgekeken. Anderen hadden het blijkbaar wat moeilijk met zijn voorstellingen:

"Na wereldoorlog II kreeg hij van zijn geboortestad Doornik de opdracht om een sculptuur te maken voor een brug over de Schelde. Grard boetseerde natuurlijk een naakte vrouw, staande en meer dan levensgroot. Het beeld werd in 1950 op de sokkel aan de brug geplaatst maar bleek veel inwoners van Doornik door zijn volronde sensuele lichaamsvormen tegen de borst te stoten. Enkele dagen later werd het beeld zedig in doek verpakt ..."

Georges Grard is steeds aan de kust blijven wonen. Zijn huis was een ontmoetingsplaats voor heel wat kunstenaars : zijn boezemvriend Pierre Caille, de Waalse schilder Paul Delvaux, die met Grard de liefde voor de kust deelde, de animistische beeldhouwer Charles Leplae, Valerius De Saedeleer en heel wat anderen.

Bronnen:

- Frans Aerts, "Herinneringen aan Georges Grard" (De Zeewacht 1984)
- R.Clément, "G.Grard, een leven in de Vlaamse duinen" (Het Volk, 29.12.1988)
- Keuningsje, "Beeldhouwer G.Grard overleden" (De Zeewacht, 5.10.1984)
- Hector Waterschoot, "G.Grard 80 in Hasselt" (Knack 3010.1981)

Aansluitend:

TENTOONSTELLING GEORGES GRARD : 20.07.90 - 30.09.1990

in PROVINCIAAL MUSEUM CONSTANT PERMEKE, Gistelsteenweg 341 - 8220 Jabbeke
Elke dag open, behalve op maandag: 10.00 - 12.30 13.30 - 18.00

Herinnering aan de "aangeslagen" Matille, nog in het groendecor vóór de parkingtoestanden.

